

Wzorzec FCI nr 212 /09. 01.1999/, wersja angielska

SAMOYED
(Samoiedskaïa Sabaka)

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Północna Rosja i Syberia.

PATRONAT: Nordic Kennel Union (NKU).

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
22.07.1997.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies zaprzęgowy i do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 1 Nordyckie psy zaprzęgowe.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Nazwa „samoyed” pochodzi od nazwy plemienia Samojedów, zamieszkujących północną Rosję i Syberię. W południowych partiach zamieszkiwanych przez siebie ziem, używali oni białych, czarnych i brązowych łaciatych psów do pilnowania stad reniferów; w partiach północnych psy były czysto białe, miały łagodny temperament i używano ich w charakterze psów myśliwskich i zaprzęgowych. Samoyedy żyły blisko swoich właścicieli, a nawet sypiały wewnątrz ich szałasów i pełniły rolę „grzejników”. W 1889 roku, brytyjski zoolog Ernest Kilburn Scott, spędził trzy miesiące wśród Samojedów. Wracając do Anglii przywiózł ze sobą brązowego psa o imieniu Sabarka. Później importował z zachodniej części Uralu kremową sukę o imieniu Whitey Petchora oraz śnieżnobiałego psa o imieniu Musti z Syberii. Te psy, wraz z psami przywiezionymi przez badaczy, dały początek zachodniemu typowi samoyeda. Pierwszy wzorzec rasy powstał w 1909 roku w Anglii.

WRAŻENIE OGÓLNE : Średniej wielkości, elegancki biały arktyczny szpic. Wizualnie sprawia wrażenie silnego, wytrzymałego, pełnego wdzięku, przężnego, dostojnego i pewnego siebie. Wyraz samoyeda, zwany „uśmiechem samoyeda”, jest wynikiem połączenia

kształtu i usytuowania oka z nieco uniesionymi kącikami warg. Płeć powinna znajdować wyraźne odbicie w wyglądzie psa.

ISTOTNE PROPORCJE : Długość tułowia przekracza o ok. 5% wysokość w kłębie. Głębokość tułowia stanowi nieco mniej, niż połowę wysokości w kłębie. Długość kufy odpowiada mniej więcej długości czaszki.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Przyjacielski, otwarty, czujny i aktywny, o bardzo słabym instynkcie łowieckim. Pod żadnym pozorem nie może być płochliwy, ani agresywny. Bardzo towarzyski; nie nadaje się do roli psa stróżującego.

GŁOWA : Mocna i klinowata.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka : Widziana z przodu oraz z profilu – bardzo nieznacznie wysklepiona. Najszersza między uszami. Między oczami nieco uwidacznia się bruzda.

Stop: Wyraźnie, ale nie przesadnie zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Dobrze rozwinięty, preferowany czarny. W pewnych porach roku pigment nosa może zblednąć do odcienia zwanego „zimowym nosem”; jednakowoż, na brzegach nosa zawsze musi pozostawać ciemny pigment.

Kufa: Mocna i głęboka, długości w przybliżeniu odpowiadającej długości czaszki, stopniowo zwężająca się w kierunku nosa; nie może być ani bekasia (spiczasta), ani ciężka i graniasta. Grzbiet nosa prosty.

Wargi: Ściśle przylegające, czarne, raczej wydatne. Kąciki warg nieco uniesione, tworzące charakterystyczny „uśmiech samoyeda”.

Szczeka i zuchwa oraz uzębienie : Regularny i pełny zgrzyz nożycowy. Zęby, szczeka i zuchwa silne. Prawidłowe uzębienie.

Oczy: Ciemnobrązowego koloru, dobrze osadzone w oczodołach, rozstawione dość szeroko, nieznacznie skośne, migdałowego kształtu;

o „śmiejącym się”, miłym, czujnym i inteligentnym wyrazie. Obwódki oczu czarne.

Uszy: Proste, dosyć małe, grube (mięsiste), trójkątne, nieznacznie zaokrąglone na końcach. Powinny być ruchome; osadzone wysoko. Szeroko rozstawione ze względu na szerokość czaszki.

SZYJA: Mocna, średniej długości, dumnie noszona.

TUŁÓW: Długości nieznacznie przekraczającej wysokość w kłębie; głęboki i zwarty, lecz giętki.

Kłab: Wyraźnie zaznaczony.

Grzbiet: Średniej długości, umięśniony i prosty; u suk nieco dłuższy, niż u psów.

Lędźwie: Krótkie, bardzo mocne i dobrze wysklepione.

Zad: Pełny, silny, umięśniony, nieznacznie opadający.

Klatka piersiowa: Szeroka, głęboka i długa, sięgająca niemal do łokcia. Żebra dobrze wysklepione.

Dolna linia : Umiarkowanie podciągnięta.

OGON: Osadzony dosyć wysoko. U psa podekscytowanego i w ruchu, ogon zagięty jest od nasady ku grzbietowi lub noszony na bok; w spoczynku może zwisać, sięgając stawu skokowego.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wrażenie ogólne: Dobrze usytuowane i umięśnione, o mocnym kośćcu. Widziane z przodu – proste i równoległe.

Łopatki: Długie, mocne, ukośnie ustawione.

Ramię: Ukośne i przylegające do tułowia. Długość w przybliżeniu odpowiada długości łopatki.

Łokieć: Przylegający do tułowia.

Nadgarstek: Mocny, lecz giętki.

Śródrezcze: Nieznacznie ukośne.

Przednie łapy: Owalne, o długich palcach, elastyczne i ustawione prosto do przodu. Palce wysklepione, nie przesadnie zwarte. Elastyczne opuszki.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wrażenie ogólne: Widziane od tyłu – proste i równoległe, o bardzo silnej muskulaturze.

Udo: Średniej długości, dosyć szerokie i umięśnione.

Kolano: Dobrze kątowne.

Stawy skokowe: Nisko nad podłożem, dobrze kątowne.

Śródstopie: Krótkie, mocne, ustawione pionowo i równoległe.

Tylne łapy: Takie same, jak przednie. Szczałkowe palce powinny być usunięte.

CHÓD/RUCH: Energiczny, swobodny i niestrudzony, z długim wykrekiem. Dobry wykrok kończyn przednich i dobra akcja kończyn tylnych.

SZATA:

WŁOS: Obfity, gruby, elastyczny i gęsty polarny włos. Samoyed jest psem o podwójnej okrywie włosowej, z krótkim, delikatnym i gęstym podszyciem i dłuższym, twardszym, prostym włosem okrywowym. Szata, zwłaszcza u psów, powinna tworzyć – obramowującą głowę – kryzę wokół szyi i ramion. Na głowie i przedzie łap, włos jest krótki i gładki. Na zewnętrznej stronie uszu krótki, uniesiony i gładki. Wnętrze uszu powinno być mocno owłosione. Z tyłu ud szata tworzy portki. Między palcami powinny rosnąć włosy ochronne. Ogon powinien być obficie okryty włosem. U suk szata jest często krótsza i ma delikatniejszą strukturę, niż u psów. Szata prawidłowej struktury powinna mieć specjalny połysk.

MAŚĆ: Czysto biała, kremowa lub białobiszkoptowa (kolor podstawowy – biały, z nielicznymi biszkoptowymi znaczeniami). Nigdy nie powinna sprawiać wrażenia blado brązowej.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Idealna wysokość: psy – 57 cm, z tolerancją 3 cm (powyżej i poniżej); suki – 53 cm, z tolerancją 3 cm (powyżej i poniżej).

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Widoczne wady w budowie.
- Lekki kośćciec.
- Nie samcze psy i nie sucze suki.
- Zgryz cęgowy.
- Żółte oczy.
- Miękkie uszy.
- Beczkowata klatka piersiowa.
- Podwójnie zakręcony ogon.
- Krótkie nogi.
- Beczkowata lub krowia postawa.
- Falista lub krótka okrywa włosowa na całym ciele; długa, miękka lub lejąca szata.
- Nieufność.

POWAŻNE WADY:

- Wyraźnie niedopigmentowane obszary na obwódkach oczu lub wargach.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Niebieskie lub różnokolorowe oczy.
- Przodozgryz, tyłozgryz.
- Nie stojące uszy.
- Kolor szaty inny, niż dopuszczony przez wzorzec.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.